ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2582	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰω. 3,13-17) 10 Σεπτεμβρίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἀγαποῦμε ἐμεῖς τὸν Χριστό;

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ᾽ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3,16)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε *Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως*. Σὲ λίγο ὅλος ὁ ὀρθόδοξος κόσμος, ἀπὸ τὰ Οὐράλια μέχρι τὴν Κρήτη κι ἀπὸ τὴν Κέρκυρα μέχρι τὴν Κύπρο, θὰ ἑορτάσουμε τὴν Ὕψωσι τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ὥρισε νὰ διαβάζεται σήμερα ἀπὸ τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο (κεφ. 3ο) ἕνα **μέρος τοῦ διαλόγου** ποὺ εἶχε **ὁ Κύριος τὴ νύχτα μὲ τὸ Νικόδημο** (εἶνε ὁ κρυφὸς μαθητής του, ποὺ μαζὶ μὲ τὸν Ἰωσὴφ καὶ τὶς μυροφόρες ἐκήδευσαν τὸ ἄχραντο σῶμα του στὸν κῆπο τοῦ Γολγοθᾶ). Ἀπὸ ὅλη τὴν περικοπὴ παίρνω τὸ ῥητὸ ποὺ ἀκούσατε. Ἀλλὰ πρὶν ἐπιχειρήσω μίαν ἀβαθῆ ἑρμηνεία στὸν ὠκεανὸ ποὺ περιέχει τὸ ῥητό, θὰ σᾶς πῶ **ἕνα ἀνέκδοτο**.

Κάποτε **στὸ Παρίσι, τὴν ἐποχὴ τοῦ Βολταίρου**, ἕνας ἱεροκήρυκας ἄνοιξε διάλογο μ᾽ ἕνα νεαρὸ ποὺ ἔλεγε σαρκαστικά· –Ἔφτασε πιὰ τὸ τέλος τοῦ Ναζωραίου. Ὁ ἱεροκήρυκας χωρὶς νὰ ἐξοργιστῇ τοῦ λέει· –Στὸ δικαστήριο, γιὰ νὰ κρίνουν σωστά, ἀκοῦνε τοὺς μάρτυρες κατηγορίας ἀλλὰ καὶ τοὺς μάρτυρες ὑπερασπίσεως. Ἐσὺ ἄκουσες μόνο ἀθέους· δὲν θ᾽ ἀκούσῃς καὶ μάρτυρες ὑπερασπίσεως; –Ποιούς δηλαδή; –Σοῦ προτείνω ἕνα μόνο μάρτυρα, τὴν ἁγία Γραφή. Τὴ διάβασες; –Ὄχι. –Ἄδικη θά ᾽νε ἡ ἀπόφασι. Σοῦ δίνω λοιπὸν τὸ Εὐαγγέλιο, μελέτησέ το… Ὁ νεαρὸς ἔδειξε καλὴ διάθεσι. Ἄρχισε νὰ μελετᾷ. Καθὼς προχωροῦσε ἔφτασε στὸ στίχο αὐτόν· «*Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ᾽ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον*» (Ἰω. 3,16). Ἐδῶ συγκινήθηκε μέχρι δακρύων καὶ εἶπε· –Πιστεύω ἀληθινὰ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου!

Ἐγώ, ἀδελφοί μου, νιώθω ἰσχνόφωνος. Μὰ καὶ γλῶσσα Δημοσθένους καὶ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἂν εἶχα, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἑρμηνεύσω κατὰ πλάτος καὶ βάθος τὸ χωρίο αὐτό. **Παρακαλῶ** λοιπὸν τὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν, **νὰ φωτίσῃ ὅλους μας** νὰ μποῦμε στὸ νόημά του.

* * *

«*Οὕτως ἀγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον…*»· τόσο πολὺ ἀγάπησε τὸν κόσμο ὁ Θεός. «**Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη**» (Α΄ Ἰω. 4,8,16). Ὅ,τι ὑπάρχει γύρω μας, εἶνε δεῖγμα τῆς ἀγάπης του. **Τὸ ὀξυγόνο** π.χ., ποὺ δίχως αὐτὸ δὲν ζοῦμε. Χθὲς συνάντησα στὴ Λάρισσα ἕνα γεωργό. Ἤμουν ἄπιστος, λέει· καὶ πῶς πίστεψα. Τὸ παιδί μου εἶχε ἀναπνευστικὸ πρόβλημα, ἐφωδιαστήκαμε μὲ φιάλη, φύγαμε γιὰ Θεσσαλονίκη, τὸ αὐτοκίνητο ἔπαθε βλάβη, τὸ ὀξυγόνο τελείωνε κ᾽ ἐγὼ ἔτρεμα· φτάσαμε στὴ Βέροια, τρέξαμε σὲ φαρμακεῖο, ἀνανεώσαμε τὴ φιάλη, καὶ μόλις ποὺ προλάβαμε νὰ μποῦμε στὸ νοσοκομεῖο τῆς Θεσσαλονίκης καὶ σώθηκε… Ἀναγκαῖο τὸ ὀξυγόνο. Καὶ σκεφθῆτε· ἀτμόσφαιρα ὑπάρχει μόνο στὴ Γῆ! Οἱ ἀστροναῦτες ἐφοδιάζονται ἀπ᾽ ἐδῶ μὲ φιάλες. Ὦ Κύριε, *«σὺ πρὸς ἀναπνοὰς τὸν ἀέρα ἐξέχεας»* (εὐχ. Μεγ. Ἁγιασμ.)· μὲ κάθε ἀναπνοὴ *«Δόξα σοι, ὁ Θεός»*! Ἄλλο ἀπαραίτητο **τὸ νερό**. Ἂν συμβῇ προσωρινὴ διακοπὴ στὴν ὕδρευσι ἀνησυχοῦμε· φαντάζεστε νὰ ἐξαντληθῇ ἡ δεξαμενὴ τῆς πόλεως; Θὰ τρέχουμε στὰ βουνὰ γιὰ λίγη δροσιά. **Ὁ ἥλιος** ἔπειτα, ἡ μεγάλη «ΔΕΗ» τοῦ οὐρανοῦ· σκορπίζει δισεκατομμύρια κιλοβάτ, φωτίζει, θερμαίνει, ζωογονεῖ, δωρεὰν παρακαλῶ, ἐνῷ ἡ δική μας Δ.Ε.Η. χρεώνει ἡ τσιγγούνα ἀκριβὰ τὸ ῥεῦμα ἀδιακρίτως σὲ πλουσίους καὶ φτωχούς. Ὀξυγόνο, ἀέρας, νερό, ἥλιος, ὅλα μᾶς λένε ὅτι *«ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί»* (Α΄ Ἰω. 4,8,16)· ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ. Τυφλὸς ὅποιος δὲν τὸ βλέπει, κουφὸς ὅποιος δὲν τ᾽ ἀκούει, ἄκαρδος ὅποιος δὲν τὸ αἰσθάνεται. Ἀκόμη μεγαλύτερη ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης του εἶνε ἐκεῖνα ποὺ φέρει ἐπάνω του **ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος**. Δὲν εἴμαστε ἁπλῶς ἕνα βιολογικὸ ὂν μὲ σκοπὸ *«Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνῄσκομεν»* (Ἡσ. 22,13 = Α΄ Κορ. 15,32). Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐφόδια μοναδικά· τοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς **νοῦ**, ποὺ τὰ ζῷα δὲν ἔχουν, καὶ συνεχῶς ἀναβαθμίζεται. Τοῦ ἔδωσε ἀκόμη **συνείδησι**, ποὺ ἀκούγεται μέσα του σὰν φωνὴ εἰσαγγελέως. Τοῦ ἔδωσε πρὸ παντὸς **καρδιά**, νὰ ἀγαπᾷ τὸν Πλάστη του, τὸν πλησίον, τὸ σπίτι, τὴν πατρίδα, ὅ,τι ἱερὸ καὶ ὅσιο ἔχουμε.

Δὲν σᾶς εἶπα τίποτα. Σταματῶ ἐδῶ. Μπορεῖ κάτι, ἕνα ἠλεκτρόνιο νὰ αἰσθάνωμαι κ᾽ ἐγὼ ὡς

ἁμαρτωλὸς ἀπὸ τὸ χωρίο αὐτό, ἀλλὰ πλήρως δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἑρμηνεύσω. Γι᾽ αὐτὸ ἂς ἔλθῃ Πνεῦμα ἅγιο στοὺς ἀκροατάς, σὲ ὅλο τὸ λαό μας, γιὰ νὰ τὸ νιώσουν.

Τί μᾶς λέει; ποιά εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου; Ὅλα τ᾽ ἄλλα ἔχουν γραφῆ μὲ χαρτὶ καὶ μολύβι· ἀλλ᾽ αὐτὸ εἶνε γραμμένο μὲ πύρινα γράμματα, μὲ τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου ἐπάνω στὸ σταυρό· ὁ Πιλᾶτος, ἀντὶ τῆς ἐπιγραφῆς ποὺ ἔβαλε, ἔπρεπε νὰ γράψῃ *«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί»*, διότι στὸ Γολγοθᾶ στήθηκε τὸ μεγαλύτερο μνημεῖο τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. **Γιατί**, ἀδελφοί μου, **σταυρώθηκε**, καρφώθηκε ἐπὶ τοῦ ξύλου ὁ Χριστός; γιατί φόρεσε ἀγκάθινο στεφάνι, ὑβρίσθηκε, συκοφαντήθηκε, ἀδικήθηκε; Γιὰ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸν ἄνθρωπο, **γιὰ νὰ λυτρωθῇ ὁ κόσμος**. *«Καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ (τοῦ Θεοῦ) καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας»* (Α΄ Ἰω. 1,7).

Τελειώνω. Δὲν μπόρεσα νὰ εἰσέλθω στὸ βάθος. Σᾶς μεταφέρω μόνο τὸ ἑξῆς **ἀπὸ τὶς Διδαχὲς τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ** τοῦ Αἰτωλοῦ.

«Ἕνας ἄρχοντας πλούσιος ἐθησαύριζε κατὰ πολλά, ποτὲ δὲν ἤθελε μήτε νὰ ἐξομολογηθῇ μήτε ἐλεημοσύνη νὰ κάμῃ· εἶχεν ἕνα υἱὸν ἕως δέκα χρονῶν. Ἦλθε καιρὸς καὶ ἀρρώστησε, τοῦ ἔλεγαν οἱ ἰδικοί του νὰ ἐξομολογηθῇ, νὰ κάμῃ γιὰ τὴν ψυχήν του τίποτε, αὐτὸς τοὺς ἔλεγεν· Ἂς εἶνε καλὰ τὸ παιδί μου, ἐκεῖνο θὰ κάμῃ διὰ τὴν ψυχήν μου. Ὅλος μὲ τὸν διάβολον ἦτο, ἡ γνώμη του δὲν ἤλλαζεν. Εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἦτο ἕνας πνευματικὸς ἐνάρετος· πηγαίνει καὶ ξυρίζει τὰ γένεια του, ἐνδύεται φορέματα κοσμικὰ καὶ πηγαίνει εἰς τὸ σπίτι τοῦ πλουσίου (καὶ εἶπε) πὼς εἶνε ξένος. –Ἔμαθα πὼς εἶνε ὁ ἄρχοντας ἄρρωστος καὶ ἦλθα νὰ τὸν ἰδῶ καὶ ἐγώ, ἐπειδὴ εἶμαι ἰατρός· πῶς εἶνε ὁ ἄρρωστος; Ἀπεκρίθη ὁ ἄρρωστος· –Ἀχαμνὰ εἶμαι, ἀφέντη. –Τί σοῦ λέγουν οἱ ἰατροὶ τῆς χώρας σας; –Μὲ λέγουν πὼς εἶμαι ἀχαμνὰ διὰ τὸν θάνατον. Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ λέγει ὁ πνευματικὸς ἰατρός· –Καὶ ἐγὼ τὸ λέγω ὅτι πεθαίνεις· μὰ ἀνίσως καὶ εὑρίσκετο ἕνα ἰατρικὸν ὁποὺ γνωρίζω, δὲν ἀπέθνῃσκες. –Τί ἰατρικὸν εἶνε ἐκεῖνο ὁποὺ χρειάζεται νὰ εὕρωμεν; Καμώνεται πὼς δὲν ἠξεύρει καὶ ἐρωτᾷ· –Ἔχει κανένα παιδί; Τοῦ εἶπαν πὼς μόνον ἕνα ἔχει. Τοῦ λέγει ὁ πνευματικός· –Νὰ μὴ λυπᾶσαι, τὸ ἰατρικόν σου εὑρέθη, ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι πὼς δὲν ἀποθνῄσκεις. Γυρεύει νὰ τοῦ δώσουν ἕνα φλετζάνι νερὸ καὶ ἀλεύρι, τὰ ἀνακατώνει καὶ καμώνεται πὼς καὶ κάτι ἄλλο ἰατρικὸν βάνει μέσα καὶ λέγει· –Τώρα τὸ ἰατρικὸν εἶνε ἕτοιμον, μόνον χρειάζεται νὰ ἔλθῃ τὸ παιδί σου ἐδῶ, νὰ τοῦ σπάσω (=τρυπήσω, τσιμπήσω) *τὸ δάκτυλόν του τὸ μικρὸν μὲ τὸ βελόνι, νὰ στάξῃ* ***τρεῖς σταλαγματιὲς αἷμα****, νὰ σοῦ τὸ δώσω νὰ τὸ πιῇς καὶ εὐθὺς νὰ γίνῃς καλά. Τὸ παιδὶ ἔπαιζε, στέλλουν καὶ τὸ ἔφεραν, (καὶ) καθὼς τὸ βλέπει ὁ ἰατρὸς τοῦ λέγει· –Ἔλα, παιδί μου, νὰ σοῦ σπάσω τὸν μικρὸν δάκτυλον μ᾽ ἕνα βελόνι, νὰ στάξῃ τρεῖς σταλαγματιὲς αἷμα ἐδῶ μέσα ὁποὺ ἔχω κάτι ἰατρικόν, νὰ δώσω νὰ τὸ πίῃ ὁ πατέρας σου νὰ γίνῃ εὐθὺς καλά. –Ἐτρελλάθηκα ἢ ἐπαλάβωσα νὰ χαλάσω ἐγὼ τὸ δάκτυλόν μου; Λέγει ὁ ἰατρός· –Εἰς σέ, παιδί μου, κρέμαται ἢ νὰ ζήσῃ ἢ ν᾽ ἀποθάνῃ· δὲν βλέπεις πόσα ἐσύναξε νὰ σοῦ ἀφήσῃ; –Ζήσῃ δὲν ζήσῃ, ἐγὼ δὲν χαλῶ τὸ χέρι μου· καὶ ἔφυγε. Λέγει ὁ ἰατρὸς τοῦ ἄρχοντος· –Ἐγὼ εἶμαι ὁ πνευματικὸς τῆς χώρας καὶ τὸ ἔκαμα τοῦτο διὰ νὰ σοῦ δείξω πὼς ἀπὸ τὸ παιδί σου μὴ ἐλπίζεις τίποτε διὰ τὴν ψυχήν σου νὰ σοῦ κάμῃ. Τότε σηκώνεται ὁ ἄρρωστος. –Ἐγώ, λέγει, ἐκόλασα τὴν ψυχήν μου διὰ τὸ παιδί μου, νὰ τοῦ ἀφήσω πολλά, καὶ ἐκεῖνο δὲν τὸ ἐβάσταξε ἡ καρδιά του νὰ δώσῃ τρεῖς σταλαγματιὲς αἷμα διὰ τὴν ζωήν μου; καλὰ λέγεις, πνευματικέ μου. Εὐθὺς γυρεύει τὰ δευτέρια του, τὰς ὁμολογίας του καὶ τὰ ξεσχίζει· ἐμοίρασεν ὅλα του τὰ πράγματα, δὲν ἄφησε τίποτε, καὶ τὸ παιδί του τὸ κατέστησε πάμπτωχον, καὶ ἐκέρδισε τὸν παράδεισον νὰ χαίρεται πάντοτε. Ὅσοι ἔχετε παιδιά, μὴ ἐλπίζετε· ὅ,τι κάμνει ὁ ἄνθρωπος μόνος του, ἐκεῖνο εὑρίσκει εἰς τὴν ἄλλην ζωήν»* (βλ. ἡμ. βιβλ. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Ἀθῆναι 2013[31], σσ. 278-280).

Γιατί τὸ ἀνέφερα αὐτό; Ὁ μικρὸς δὲν θυσίασε γιὰ τὸν πατέρα του λίγες σταγόνες, ἐνῷ **ὁ Χριστὸς** γιὰ μᾶς τοὺς ἀσεβεῖς **ἔχυσε ὁλόκληρο τὸ αἷμα του στάγδην - στάγδην** ἐπὶ τοῦ σταυροῦ· τὸ ἀναμάρτητον αἷμα, διὰ τοῦ ὁποίου σώθηκε ὅλη ἡ ἀνθρωπότης.

* * *

Τί πρέπει νὰ αἰσθανώμαστε, ἀδελφοί μου, γιὰ τὸν Ἐσταυρωμένο; **Εὐγνωμοσύνη**. Καὶ ἐρωτῶ· **ἐμεῖς ἀγαποῦμε τὸ Χριστό;** Πολλὰ πράγματα ἀγαποῦμε, ἀλλὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐρωτῶ, τὸν ἀγαποῦμε ὅπως πρέπει καὶ ὅσο πρέπει; Ἡ συνείδησι ἑνὸς ἑκάστου θὰ μαρτυρήσῃ, ὅτι πολὺ ἀπέχουμε ἀπὸ αὐτό.

Στὸ πρωτοδικεῖο τῆς Λαρίσσης δικάστηκαν τρία φτωχὰ παιδιά, ποὺ δὲν ὑπέφεραν νὰ προβάλλεται σὲ κινηματογράφο ἡ ταινία ἑνὸς ἑβραίου, μὲ τὴν ὁποία **ὁ Χριστὸς ὑβριζόταν**· ἔκαναν τὸ σταυρό τους, μπῆκαν στὸν κινηματογράφο καὶ φώναξαν «Αἶσχος!». Τοὺς συνέλαβαν καὶ ὠδηγήθηκαν κατηγορούμενοι στὸ δικαστήριο· αὐτοὺς πῆγα καὶ τοὺς ὑπερασπίστηκα ὡς ἐπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὑβρίζεται λοιπὸν σήμερα ὁ Χριστός. Καὶ λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς· *«Ἕνας ἄνθρωπος νὰ μὲ ὑβρίσῃ, νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ὕστερα τὸ μάτι νὰ μοῦ βγάλῃ, ἔχω χρέος ὡσὰν χριστιανὸς νὰ τὸν συγχωρήσω. Τὸ δὲ νὰ ὑβρίσῃ τὸν Χριστόν μου καὶ τὴν Παναγίαν μου, δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω»* (ἔ.ἀ. σ. 185). Ἂν ὑβρίσῃς τὸ Χριστό, λέει, **δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ**. Καὶ τέτοιοι βλάσφημοι εἶνε πολλοὶ σήμερα.

Ἀλλὰ **δὲν θὰ ἡσυχάσουμε**, δὲν θὰ καταθέσουμε ὅπλα τὰ ἱερά, ἕως ὅτου σβήσῃ ἀπὸ τὸν τόπο μας κάθε βλασφημία. Καμμία γλῶσσα νὰ μὴ προσβάλλῃ πλέον τὸν Κύριο, ἀλλὰ ὅλα τὰ στόματα νὰ γίνουμε μία κιθάρα ποὺ θ᾽ ἀναπέμπῃ τὸν ὕμνο· *«Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;…»* (ἦχ. βαρύς, αἶν. Κυρ.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Νικολάου πόλεως Φλωρίνης τὴν 7-9-1975, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 9-8-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2583	Ἡ παγκόσμιος Ὕψωσις τοῦ τιμ. Σταυροῦ Τετάρτη 13 Σεπτεμβρίου 2023 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς γιὰ τὸ Σταυρὸ

Ἑορτὴ καὶ πανήγυρις μεγάλη, ἀγαπητοί μου, ποὺ φέρνει μπροστά μας τὴ Μεγάλη Παρασκευή, τὴν ἑορτὴ τῶν σεπτῶν παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ποιός μπορεῖ, ποιός εἶνε ἄξιος νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν τίμιο σταυρό; Μόνο αὐτοὶ ποὺ ἔζησαν τὴ ζωὴ τοῦ σταυροῦ καὶ τίμησαν μὲ κάθε τρόπο τὸ ἱερὸ τοῦτο σύμβολο τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε **ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός**. Οἱ δεσμοὶ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου μὲ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου εἶνε στενοὶ καὶ μεγάλοι. Αὐτὸ βεβαιώνουν καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ διδασκαλία του. Σ' αὐτὸν λοιπὸν θὰ δώσω σήμερα τὸ λόγο. Δὲν θὰ πῶ οὔτε λέξι δική μου· ὅσα θ' ἀκούσετε εἶνε λόγια δικά του, ποὺ τὰ μάζεψα ἀπὸ τὸ εἰδικὸ βιβλίο ποὺ ἔχω ἐκδώσει (βλ. ἐπισκ. *Αὐγουστίνου Καντιώτου*, Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Ἀθῆναι 2014[32]· ἐκεῖ καὶ ὅλες οἱ παραπομπές).

* * *

● Τί πληροφορίες ἔχουμε **ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ;**

Ὅπου ἐπρόκειτο νὰ σταθῇ γιὰ νὰ διδάξῃ, ἔλεγε προηγουμένως νὰ κατασκευάσουν καὶ νὰ στήσουν ἕνα **μεγάλο ξύλινο σταυρό**, ὅπου ἀκουμποῦσε τὸ πτυσσόμενο σκαμνί του καὶ πάνω ἀπὸ αὐτό, σὰν πρόχειρο ἄμβωνα, ἔκανε τὴ διδαχή του. Ἐν συνεχείᾳ ὁ σταυρὸς ἔμενε ἐκεῖ, νὰ θυμίζῃ γιὰ πάντα τὸ κήρυγμά του. Ὅπου ὑπῆρχαν τέτοιοι σταυροί, ὁ Θεὸς ἐνεργοῦσε πολλὰ θαύματα. Σὲ ἕνα τέτοιο σταυρὸ π.χ. στὸ παζάρι τῆς Κεφαλλονιᾶς ἀνέβλυσε μὲ θαυμαστὸ τρόπο πηγὴ νεροῦ (ἔ.ἀ. σσ. 21, 66).

Στὸ Λακούρισι τῆς ἐπαρχίας Φαναρίου - Καρδίτσης ἕνας **Τοῦρκος ἀφέντης** τῆς περιοχῆς εἶδε τὸ σταυρὸ ποὺ ἄφησε ἐκεῖ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τὸν ἔφερε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ φτειάξῃ δύο στύλους τοῦ κρεβατιοῦ του. Τότε ὅμως ἔγινε σὰν φοβερὸς σεισμός, αὐτὸς ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ κυλιόταν πολλὴ ὥρα βγάζοντας ἀφροὺς καὶ τρίζοντας τὰ δόντια σὰν δαιμονισμένος. Τὸν σήκωσαν δύο Τοῦρκοι ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ 'κεῖ· κι ὅταν συνῆλθε ἀναγνώρισε ὅτι αὐτὸ τὸ ἔπαθε ἀπὸ θεία ὀργὴ γι' αὐτὸ ποὺ τόλμησε νὰ κάνῃ στὸν τίμιο σταυρό. Μόνος του τότε τὸν πῆγε, τὸν ἔστησε πάλι στὴ θέσι του, καὶ κάθε μέρα πήγαινε καὶ τὸν ἀσπαζόταν μὲ εὐλάβεια. Ὅταν ξαναπέρασε ἀπὸ 'κεῖ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἔτρεξε ὁ ἴδιος νὰ τὸν προσκυνήσῃ, διηγεῖτο μπροστὰ σὲ ὅλους τὸ θαῦμα καὶ ζητοῦσε ταπεινὰ συγχώρησι (σσ. 71-74).

Μία προφητεία τοῦ ἁγίου μαρτυρεῖ γιὰ ἕνα **μεταλλικὸ σταυρὸ** ποὺ ἔστησε σὲ κλαδὶ δέντρου. Καὶ ἄλλος μεταλλικὸς σταυρός –δικός του κατὰ τὴν παράδοσι– σῴζεται στὸ χωριὸ Ἅγιος Κοσμᾶς - Γρεβενῶν (σ. 319/προφ. 122, σ. 352).

Συνήθιζε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς στὸ τέλος τοῦ κηρύγματός του νὰ **μοιράζῃ σταυρουδάκια** στὰ διάφορα μέρη Μακεδονίας, Θρᾴκης καὶ Ἠπείρου. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ κρατοῦσαν ὡς ἱερὰ κειμήλια καὶ φυλαχτὰ οἱ τσοπάνοι τῆς Πίνδου καὶ ἄλλων ὀρέων τῆς πατρίδος μας.

● Ἂς ἀκούσουμε τώρα καὶ **τί ἔλεγε στὶς Διδαχές του** γιὰ τὸν τίμιο σταυρό.

Γιὰ **τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ τὴ σημασία του** δίδασκε· *«Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου, πῶς πρέπει νὰ γίνεται ὁ σταυρὸς καὶ τί σημαίνει. Πρῶτον· ὅπως ἡ ἁγία Τριὰς δοξάζεται εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, οὕτω καὶ σὺ νὰ σμίγῃς τὰ τρία δάκτυλα τῆς δεξιᾶς χειρός· καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναβῇς εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ προσκυνήσῃς, βάνεις τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν κεφαλήν σου (διότι ἡ κεφαλὴ σημαίνει τὸν οὐρανόν) καὶ λέγεις· Καθὼς οἱ ἄγγελοι δοξάζουσι τὴν ἁγίαν Τριάδα εἰς τὸν οὐρανόν, ἔτσι καὶ ἐγὼ ὡς δοῦλος δοξάζω καὶ προσκυνῶ τὴν ἁγίαν Τριάδα· καὶ καθὼς τὰ δάκτυλα εἶνε τρία, εἶνε ξεχωριστά, εἶνε καὶ μαζί, ἔτσι καὶ ἡ ἁγία Τριὰς εἶνε τρία πρόσωπα, ἀλλ' εἷς Θεός. Κατεβάζων τὸ χέρι σου εἰς τὴν κοιλίαν σου νὰ λέγῃς· Σὲ προσκυνῶ καὶ σὲ λατρεύω, Κύριέ μου, ὅτι κατεδέχθης καὶ ἐσαρκώθης εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Θεοτόκου διὰ τὰς ἁμαρτίας μας. Τὸ βάζεις πάλιν εἰς τὸν δεξιόν σου ὦμον καὶ λέγεις· Σὲ παρακαλῶ, Θεέ μου,*

νὰ μὲ συγχωρήσῃς καὶ νὰ μὲ βάλῃς εἰς τὰ δεξιά σου μὲ τοὺς δικαίους. Βάνοντάς το πάλιν εἰς τὸν ἀριστερόν σου ὦμον λέγεις· Σὲ παρακαλῶ, Κύριέ μου, μὴ μὲ βάλῃς εἰς τὰ ἀριστερὰ μὲ τοὺς ἁμαρτωλούς. Ἔπειτα κύπτοντας κάτω εἰς τὴν γῆν· Σὲ δοξάζω, Θεέ μου, Σὲ προσκυνῶ καὶ Σὲ λατρεύω, ὅτι καθὼς ἐβάλθηκες εἰς τὸν τάφον, ἔτσι θὰ βαλθῶ καὶ ἐγώ. Καὶ ὅταν σηκώνεσαι ὀρθός, φανερώνει τὴν ἀνάστασιν καὶ λέγεις· Σὲ δοξάζω καὶ Σὲ προσκυνῶ, Κύριέ μου, ὅτι ἀνέστης ἐκ νεκρῶν, διὰ νὰ μᾶς χαρίσῃς ζωὴν αἰώνιον. Αὐτὸ σημαίνει ὁ Σταυρός» (σσ. 149, 262).

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς συμβούλευε· Μικροὶ καὶ μεγάλοι νὰ κρατᾶτε στὸ ἀριστερὸ χέρι ἕνα κομποσχοίνι, μὲ τὸ δεξὶ νὰ κάνετε τὸ σταυρό σας καὶ νὰ λέτε τὴ νοερὰ προσευχὴ *«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με»*. Ὁ πανάγαθος Θεὸς μᾶς χάρισε τὸν τίμιο σταυρό, τὸν ὁποῖο ἐπικαλούμεθα σὲ κάθε στιγμὴ (ἔξοδο, μαγειρεῖο, ἐργασία, σπορά, θέρος, τρύγο, ταξίδι, ἀγορά) καὶ μ᾽ αὐτὸν εὐλογοῦνται τὰ πάντα (φαγητό, ποτό, ἁγιασμός, βάπτισμα, χρῖσμα, εὐχέλαιο, θεία εὐχαριστία, γάμος, κηδεία). Μὲ τὸ σταυρὸ ἀνοίγουμε τὸν παράδεισο καὶ διώκουμε τοὺς δαίμονες, ἀρκεῖ τὸ χέρι μας νά ᾽νε καθαρὸ ἀπὸ ἁμαρτία· *«τότε κατακαίεται ὁ διάβολος καὶ φεύγει. Ὅθεν, ἀδελφοί μου, ἢ τρώγετε ἢ πίνετε ἢ δουλεύετε, νὰ μὴ σᾶς λείπῃ αὐτὸς ὁ λόγος καὶ ὁ σταυρός»* (σσ. 148-149, 262-263).

Γιὰ τὴ **δύναμι ποὺ ἔχει τὸ ὅπλο τοῦ σταυροῦ** ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἔλεγε τὰ ἑξῆς. Στὴν Αἴγυπτο ἦταν ἕνας ἀσεβὴς βασιλιᾶς καὶ εἶχε βεζίρη ἕναν Ἑβραῖο. Αὐτὸς μισοῦσε τὸν ἅγιο πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Ἰωακείμ, διότι σὲ διάλογο περὶ πίστεως ὁ ἱεράρχης τὸν νικοῦσε. Ὁ Ἑβραῖος, γιὰ νὰ ἐκθέσῃ τὸν πατριάρχη στὸ βασιλιᾶ, τοῦ λέει· Ὁ Χριστὸς εἶπε στὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι ὅποιος ἔχει πίστι μετακινεῖ βουνά· ἂν λοιπὸν μετακινήσῃς τοῦτο τὸ βουνό, τότε θὰ πιστέψω κ᾽ ἐγώ. Ὁ πατριάρχης προσευχήθηκε τρεῖς μέρες· κατόπιν, ἀφοῦ ἔκανε τὸ σταυρό του τρεῖς φορὲς ἐπικαλέσθηκε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρόσταξε τὸ βουνό, καὶ ὢ τοῦ θαύματος τὸ βουνὸ μετακινήθηκε. Ὁ Ἑβραῖος δὲν πίστεψε. Θέλησε μάλιστα νὰ ὑποβάλῃ τὸν πατριάρχη σὲ νέα δοκιμασία καὶ λέει στὸ βασιλιᾶ· Ὁ Χριστὸς λέει, ὅτι οἱ Χριστιανοί, καὶ φαρμάκι ἀκόμα ἂν πιοῦν, δὲν παθαίνουν κακό. Δῶσε λοιπὸν διαταγή, ὁ Ἰωακεὶμ νὰ πιῇ ἕνα δηλητήριο ποὺ θὰ τοῦ ἑτοιμάσω, ἀλλὰ μὴν τοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ κάνῃ σταυρό. Ὅταν πῆρε στὸ χέρι του τὸ φαρμάκι ὁ πατριάρχης, ρωτάει τὸ βασιλιᾶ· –Μοῦ ἔδωσες τὸ ποτήρι, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες ἀπὸ ποῦ νὰ τὸ πιῶ· ἀπὸ ᾽δῶ ἢ ἀπὸ ᾽δῶ, ἀπὸ ᾽κεῖ ἢ ἀπὸ κεῖ; (χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, κινώντας τὸ χέρι του σὰν νὰ εὐλογῇ, σχημάτισε σταυρό). –Πιές το ἀπ᾽ ὅπου θέλεις, λέει ὁ Ἑβραῖος. Τὸ ἤπιε λοιπὸν καὶ δὲν ἔπαθε τίποτα· ἐνῷ ὁ Ἑβραῖος, ὅταν ἀναγκάστηκε νὰ πιῇ τὸ ξέπλυμα, ἀμέσως ἔσκασε (σσ. 150-152, 211-214).

Γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ ὅμως τὰ θαύματά του ὁ σταυρός, **ἀπαιτεῖται πίστι καὶ καθαρὴ ζωή**. Καὶ γιὰ νὰ τονίσῃ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὅτι ὁ σταυρὸς δὲν ἐνεργεῖ ὅταν τὸ χέρι εἶνε μολυσμένο ἀπὸ ἁμαρτίες, διηγεῖτο τὸ ἑξῆς. Ὁ ἀναγνώστης Ἰουλιανός, συμφοιτητὴς τοῦ μεγάλου Βασιλείου (ἐννοεῖ τὸν Παραβάτη), ἐπιθυμώντας νὰ γίνῃ βασιλιᾶς κατέφυγε σὲ ἕναν Ἑβραῖο μάγο· κι ἀφοῦ ἀρνήθηκε πρῶτα τὸ Χριστὸ ἐκεῖνος τὸν ἐφωδίασε δύο φορὲς μὲ γράμμα, καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸ ῥίξῃ ψηλὰ πάνω ἀπὸ κάποιο εἰδωλολατρικὸ μνῆμα. Τὴν πρώτη φορά, μόλις τὸ ἔρριξε, ἦρθαν οἱ δαίμονες, αὐτὸς φοβήθηκε, ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ οἱ δαίμονες ἔφυγαν. Τὴ δεύτερη ὅμως φορὰ ὁ μάγος τὸν ὑποχρέωσε, νὰ πάῃ προηγουμένως νὰ σφάξῃ ἕνα παιδὶ καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τὴν καρδιά του· τυφλωμένος ὁ Ἰουλιανὸς ἀπὸ τὴ φιλοδοξία πῆγε, βούτηξε τὰ χέρια του στὸ αἷμα, καὶ μετὰ ἔρριξε τὸ χαρτὶ ὅπως τοῦ εἶπε ὁ μάγος. Μόλις ἦρθαν πάλι οἱ δαίμονες, αὐτὸς φοβισμένος ἔκανε πάλι τὸ σταυρό του, ἀλλὰ τώρα οἱ δαίμονες δὲν ἔφυγαν. Γιατί; Εἶνε φανερό· τώρα τὸ χέρι του ἦταν μολυσμένο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ φόνου. Ἔτσι πῆρε τὸ θρόνο, βασίλεψε δύο χρόνια, μὰ τελικὰ πῆγε στὴν κόλασι (σ. 152).

* * *

Θὰ κλείσω τὴν ἀνθολογία αὐτήν, ἀγαπητοί μου, μὲ κάτι ποὺ ἀναφέρει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς στὶς προφητεῖες του. Ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, ὁ Χριστιανός, ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος καὶ τοῦ χρίσματος, φέρει πλέον ἐπάνω του ἀνεξάλειπτο τὸ **σταυρό**, ποὺ σημειώθηκε πρῶτα - πρῶτα **στὸ μέτωπό** του. Λέει λοιπὸν ὁ ἅγιος Κοσμᾶς· *«Νὰ ᾽χετε τὸ σταυρὸ στὸ μέτωπο, γιὰ νὰ σᾶς γνωρίσουν ὅτι εἶσθε Χριστιανοί»* (σ. 316/προφ. 109). Δὲν ἀρκεῖ, δηλαδή, ὅτι ὁ σταυρὸς χαράχτηκε μὲ τὸ μυστήριο ἐπάνω στὸ σῶμα μας· πρέπει καὶ σὲ ὅλη τὴ ζωὴ καὶ στάσι μας νὰ λάμπῃ, καὶ ἔτσι νὰ εἶνε σημεῖο ὁμολογίας καὶ ἀναγνωρίσεως τῶν πιστῶν.

Μὲ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου νὰ ζήσουμε, ἀδελφοί μου. Κι ὅταν πλησιάσῃ **ἡ τελευταία ὥρα** κι ὁ ἀρχάγγελος ἔλθῃ νὰ πάρῃ τὴν ψυχή μας, νὰ κάνουμε τὸ σταυρό μας καὶ νὰ ποῦμε κ᾽ ἐμεῖς· *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Σύνθεσι ἀποσπασμάτων ἐκ τῶν Διδαχῶν τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ (ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ ἐπισκ. *Αὐγουστίνου Καντιώτου*, Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Ἀθῆναι 2014[32]) πρὸς πιστότερη ἀπόδοσι ὁμιλίας ποὺ ἔγινε στὸ ἱ. ἐξωκκλήσι Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου Ὑψώματος 1020 Φλωρίνης τὴν 14-9-1985. Νέος τίτλος 26-7-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com